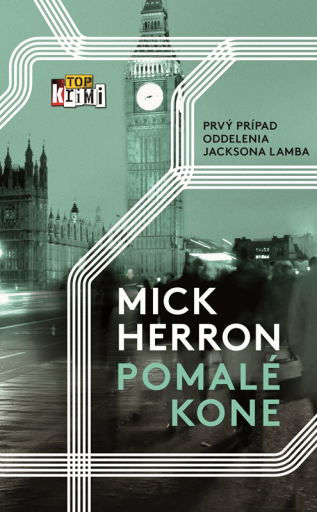




TOP
Krimi

PRVÝ PRÍPAD
ODDELENIA
JACKSONA LAMBA

**MICK
HERRON**
**POMALÉ
KONE**

**POMALÉ
KONE**

MICK
HERRON
**POMALÉ
KONE**

Z angličtiny preložil
PATRIK ROLKO

slovart

Copyright © Mick Herron 2010
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026
Translation © Patrik Rolko 2026

ISBN 978-80-556-6814-7

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

i. m.

D. A., S. C., A. J., R. L

zdroj svetla, ktoré moja stratená svieca miluje

ako svätojánska muška

John Berryman

TAKTO RIVER CARTWRIGHT prišiel o možnosť bežať v hlavnom dostihu a skončil medzi pomalými koňmi.

Utorok ráno osem dvadsať, stanica King's Cross praskala vo švíkoch, bola plná tých, ktorým S. B. hovoril *ostatní ľudia*: „Civilisti, River. V mierových časoch dokonale početné zamestnanie.“ A vzápätí k tomu dodal: „V mieri nežijeme už od septembra 1914.“

S. B. to podal tak, že Riverovi sa to v hlave hneď prepísalo do rímskych číslíc. MCMXIV.

Zastal a predstieral, že pozerá na hodinky; manéver nerozoznateľný od skutočného úkonu. Cestujúci sa okolo neho valili ako voda okolo skaly, hlasným pomľaskávaním a úsečnými vzdychmi dávali najavo svoje podráždenie. Pri najbližšom východe – svetlom priestore, ktorý zalievalo slabé januárové slnko – stáli ako sochy dvaja profíci v čiernom. Boli dobre ozbrojení, ale zbrane civilisti nevideli. Civilisti, ktorí od roku 1914 prešli dlhú cestu.

Profíci – hovorilo sa im tak, lebo vždy splnili každú úlohu – sa podľa inštrukcií držali v dostatočnej vzdialenosti.

Cieľ bol dvadsať metrov pred ním. „Biele tričko pod modrou košeľou,“ opakoval si potichu River. K hrubému opisu od Spidera si v duchu pridával detaily: mladý muž blízko-východného pôvodu, modrá košeľa s vyhrnutými rukávmi, nové čierne džínsy. Kúpil by si niekto nové nohavice na takúto akciu? Rýchlo zahnal tú myšlienku, bude sa jej podrobnejšie venovať neskôr.

Ruksak prehodený cez pravé plece sa mierne nakláňal, čo prezrádzalo, že nie je prázdny. Kábel, ktorý sa vinul cieľu do ucha podobne ako ten do Riverovho, mohol byť od iPodu.

„Potvrďte vizuálny kontakt.“

River sa ľavou rukou dotkol ľavého ucha a potichu prehovoril do čohosi, čo vyzeralo ako manžetový gombík. „Potvrdzujem.“

Do haly sa nahrnula početná skupina turistov ovešaných batožinou, ich pohyby naznačovali, že prebiehajú medzi vagónmi. River ich obišiel, pričom ani na okamih nespustil cieľ z očí. Ten mieril inam, k vedľajším nástupištiam, odkiaľ vypravovali vlaky do Cambridgea a ďalších miest na severovýchode.

Vlaky, zvyčajne menej nabité ako rýchlovlaky, smerujúce na sever.

Riverovi preblesli hlavou nevyžiadané obrazy: pokrútené plechy rozmetané kilometre popri zničených koľajach, horiace kriky pozdĺž trate, kusy mäsa visiace na konároch.

„Vždy musíš mať na pamäti,“ hovorieval mu S. B., „že aj to najhoršie sa občas môže ešte zhoršiť.“

To najhoršie nabralo v priebehu niekoľkých posledných rokov doslova gigantické rozmery.

Dvaja policajti pri turnikete ignorovali cieľ, zato pozorne sledovali Rivera. *Zostaňte, kde ste*, varoval ich v duchu.

Ani sa ku mne nepribližujte. Presne na takých drobných detailoch operácie často stroskotávali. Hlučná hádka bolo to posledné, čo teraz potreboval. Nesmie si dovoliť nič, čo by cieľ vyľakalo.

Policajti pokračovali v prerušenom rozhovore.

River zastal a znovu si usporiadal myšlienky.

River Cartwright bol mladý muž priemernej výšky, mal svetlé vlasy, bledú pleť, sivé oči, ktoré často pôsobili zamyslene, špicatý nos a malé znamienko nad hornou perou. Keď sa sústredil, vraštil čelo, čo vzbudzovalo dojem neistoty. Dnes mal na sebe modré džínsy a tmavú bundu. Ale keby ste sa ho dnes ráno spýtali na jeho zovňajšok, určite by spomenul vlasy. V poslednom čase si obľúbil turecké holičstvo, kde strihajú nožničkami úplne nakrátko a potom depilujú ohňom chlípky na ušiach. A nevarujú vás vopred. River vstal z holičského kresla upravený a vypulírovaný ako kráľovský apartmán v šesťhviezdičkovom hoteli. Doteraz ho v prievane páčila koža na zátylku.

Cieľ sa vzdialil na nejakých štyridsať metrov. Nespúšťal z neho oči – hlavne z jeho ruksaku – a znovu prehovoril do vysielacky: „Sledujem ho. Len si udržiavam väčší odstup.“

Ak tou najhoršou možnosťou bola explózia vo vlaku, druhou najhoršou bol výbuch na nástupišti. Nedávne udalosti ukázali, že ľudia cestujúci do práce sú najzraniteľnejší. Niežeby boli slabší, ale pohybujú sa vo veľkom množstve v uzavretých priestoroch.

Neobzeral sa, veril, že profíci v čiernom si niekde za ním robia svoju prácu.

Po Riverovej lavici boli obchody s občerstvením, kaviarne, bar a stánok s čerstvým pečivom. Napravo od neho stál dlhý

vlak. Cestujúci sa v intervaloch snažili pretlačiť kufre dverami do vagóna, zatiaľ čo im nad hlavami z trámu na trám hlučne poletovali holuby. Z amplióna zazneli informácie a pokyny a zástup v hale za Riverom sa dal do pohybu.

Na železničných staniách bolo vždy cítiť nakumulovanú energiu. Dav bol ako výbušnina čakajúca na svoju príležitosť. A ľudia boli ako šrapnely. Len o tom ešte nevedeli.

Cieľ zmizol za hlúčikom turistov.

River sa posunul o pár krokov doľava a cieľ sa znovu vynoril.

Prešiel okolo jednej z kaviarní, dvojica za stolíkom mu privolala spomienku. Včera presne o tomto čase bol v Islington. Previerka pred povýšením zahŕňala aj zostavenie spisu o nejakej verejnej osobe. Pridelili mu tieňového ministra kultúry, ten však nečakane prekonal dve malé mŕtvice za sebou a skončil na súkromnom oddelení nemocnice v Hertfordshire. Zdalo sa, že neexistuje žiadny konkrétny postup na pridelenie náhradnej osoby, a tak si ju River vybral sám. Bez odhalenia dva dni sledoval Lady Di: kancelária – posilňovňa – kancelária – vináreň – domov – kaviareň – kancelária – posilňovňa... Logo kaviarne v ňom umocnilo tú spomienku. V duchu počul, ako naňho S. B. karhavo šteká: „Dávaj bacha! Si v akcii! Tak to neposer, jasné?“

Jasné.

Cieľ zahol doľava.

„Potterville,“ zamumlal si pod nos River.

Prešiel popod mostík a takisto odbočil doľava.

Doprial si letmý pohľad na oblohu – bola sivá a mokrá ako večeť – a vošiel do malej haly, ktorou sa vchádzalo na nástupištia 9, 10 a 11. Z jednej steny trčala polovica vozíka na batožinu aj s kuframi: nástupište 9 $\frac{3}{4}$ bolo to miesto,

odkiaľ vyrážal Rokfortský expres. River nezastal. Cieľ sa blížil k nástupišťu 10.

Všetko sa zrýchlilo.

Nablízku nebolo veľa ľudí – ďalší vlak odchádzal až o pätnásť minút. Vlastne tam čakal len jeden muž, sedel na lavičke a čítal noviny. River pridal do kroku, skracoval vzdialenosť. Zvuky za ním sa zmenili – z nesúvislého bľabotania na sústredený šelest – a River si uvedomil, že profíci začali priťahovať pozornosť.

Cieľ sa však neobzrel, kráčal ďalej, akoby chcel nastúpiť do najvzdialenejšieho vagóna. Biele tričko, modrá košeľa, ruksak.

River znovu prehovoril do vysielacky. Hlesol iba: „Zbaľte ho,“ a rozbehol sa.

„Všetci na zem!“

Muž na lavičke sa postavil, ale okamžite ho zrazila postava v čiernom.

„Na zem!“

O kúsok ďalej dve iné postavy v čiernom zoskočili zo strechy vlaku rovno pred cieľ. Ten sa otočil a uvidel Rivera, ako mu natiahnutou rukou naznačuje, aby si ľahol na zem.

Profíci štekali povelý.

„Ruksak!“

„Odhoď ruksak!“

„Polož ten ruksak na zem!“ prikázal River. „A na kolená!“

„Ale ja som nič...“

„Polož ruksak na zem!“

Cieľ pustil ruksak na zem. Jedna ruka ho vzala a ďalšie sa vrhli na cieľ: pritisli ho tvárou k zemi, s nohami od seba. Ruksak podali Riverovi. Opatrne ho položil na voľnú lavičku a rozopol ho.

Nad hlavou sa mu ozvalo nahrané hlásenie: *Inšpektor Samms, dostavte sa, prosím, do operačnej miestnosti.*

Knihy, poznámkový blok formátu A4, plechový peračník.
Inšpektor Samms...

Plastová škatuľka so syrovým sendvičom a jablkom.

... dostavte sa, prosím...

River zdvihol hlavu. Kútikmi úst mu šklbalo. Celkom pokojne zavelil:

... do operačnej miestnosti.

„Prehľadajte ho!“

„Neubližujte mi!“ zakvílil chlapec priduseným hlasom; tvár mal pritisnutú k zemi a na hlavu mu mierili pištole.

Cieľ, pripomenul si v duchu River. Nie *chlapec*. Cieľ.

Inšpektor Samms...

„Prehľadajte ho!“ Otočil sa znovu k ruksaku. V plechovom peračníku boli tri prepisovačky a kancelárska sponka.

... dostavte sa, prosím...

„Je čistý.“

River šmaril peračník na lavičku a vyklopil ruksak. Po zemi sa rozsypali knihy, poznámkový blok, zatúlaná ceruzka a balíček papierových vreckoviek.

... do operačnej miestnosti.

Zatriasol ruksakom. Nevypadlo z neho už nič. Bočné vrecká boli prázdne.

„Prehľadajte ho znova.“

„Je čistý.“

Inšpektor Samms...

„Vypne konečne niekto tú zasranú vec?“

Uvedomil si náznak paniky v hlase a zaťal zuby.

„Nič nemá, pane.“

... dostavte sa, prosím...

River znovu zatriasol ruksakom ako zdochnutou krysou a potom ho pustil.

... do operačnej miestnosti.

Jeden z profíkov začal hovoriť do skrytej vysielacky, potichu, ale naliehavo.

Rivera sa začínal zmocňovať pocit, že sa naňho niekto díva cez okno čakajúceho vlaku. Ignoroval pohľad ženy a rozbehol sa po nástupišti.

„Pane?“

Inšpektor Samms, dostavte sa, prosím, do operačnej miestnosti.

Modrá košela, biele tričko, premýšľal River.

Biela košela, modré tričko?

Zrýchlil. Pri turnikete mu cestu zastal uniformovaný policajt, ale River ho obehol, zakričal akýsi nezrozumiteľný pokyn a trielil späť do hlavnej haly.

Inšpektor Samms... Nahrané hlásenie, šifrovaná správa pre personál o prebiehajúcom bezpečnostnom poplachu, sa vyplo.

Nahradil ho ľudský hlas: „Z dôvodu mimoriadnej bezpečnostnej situácie prebieha evakuácia. Prosíme, opustite priestory stanice najbližším východom.“

Mal maximálne tri minúty, predtým než dorazia Psi.

Riverove nohy nabrali vlastný smer a hnali ho k hale, kým mal možnosť voľného pohybu. Všade naokolo sa už začínali hrnúť ľudia vystupujúci z vlakov. Hlásenie im prekazilo plány. Do vypuknutia paniky chýbal iba krôčik – davo-
vá panika sa nikdy neskrýva hlboko pod povrchom, najmä nie na železničných staniciach a letiskách. Často sa hovorí

o flegmatickom pokoji britského davu, ale v skutočnosti ho vidíte len zriedka.

V uchu mu zaznel statický šum.

Z ampliónov sa ďalej ozývalo: „Prosíme, zachovajte pokoj a zamierte k najbližšiemu východu. Stanica je dočasne uzavretá.“

„River?“

„Spider? Ty idiot, nahlásil si mi zlé farby!“

„Čo sa tam deje, dočerta? Ľudia vychádzajú všetkými...“

„Biele tričko pod modrou košeľou. To si mi povedal.“

„Nie, povedal som modré tričko pod...“

„Choď do riti, Spider!“ River si vyšklbol vysielacku z ucha.

Dobehol k schodom do metra. Zástupy ľudí sa teraz valili opačným smerom. V tvárach sa im zračila najmä podráždenosť, ale nechýbali ani iné emócie – strach a potláčaná panika. Väčšinou si myslíme, že určité veci sa stávajú iba druhým. Napríklad smrť. Hlásenie z ampliónov však toto presvedčenie neúprosne rozmetalo.

„Stanica je dočasne uzavretá. Postupujte, prosím, k najbližšiemu východu.“

Metro je srdcom mesta, pomyslel si River. Nie vlakové nástupište severovýchodných liniek. Metro.

Predieral sa masou ľudí, ktorí húfne opúšťali stanicu. Ignoroval nenávistné pohľady. „Nechajte ma prejsť!“ To malo minimálny účinok. „Polícia! Ustúpte!“ To už bolo lepšie. Ľudia sa nerozostúpili, ale aspoň ho prestali zatláčať späť.

Dve minúty do príchodu Psov. Teraz už menej.

Chodba sa na úpätí schodiska rozširovala. River šibol za roh, kde naňho čakal ešte väčší priestor – automaty na lístky, okienka pokladníc so stiahnutými roletami. Nedávne rady

pred nimi pohltila ľudská masa, čo sa valila von. Pozvoľna redla. Eskalátory stáli, páska natiahnutá pred nimi mala odradiť hlupákov. Nástupište pod nimi sa vyľudňovalo.

Rivera zastavil staničný ochrankár.

„Stanica sa evakuuje. Nepočuli ste to zasrané hlásenie?“

„Som z tajnej služby. Nástupištia sú už prázdne?“

„Z tajnej...?“

„Sú už nástupištia prázdne?“

„Evakuujú sa.“

„Ste si istý?“

„Tak som bol infor...“

„Máte tu bezpečnostné kamery?“

„Samozrejme, že...“

„Ukážte mi ich.“

Zvuky v pozadí ustupovali, priestorom sa niesla ozvena cestujúcich na odchode. Ale doliehali sem aj iné zvuky – náhlivé kroky, ktoré sa približovali, ťažký dupot po vydláždenej podlahe. Psi. Riverovi už nezostávalo veľa času, aby to napravil.

„Ihned!“

Muž z ochranky zmätene zažmurkal, ale pochopil náliehavosť v Riverovom hlase, ktorá sa nedala prehliadnuť, a ukázal za seba na dvere označené nápisom ZÁKAZ VSTUPU. River sa v nich stratil, skôr než sa zjavili pôvodcovia ťažkých krokov.

Malá miestnosť bez okien páchla po slanine a pripomínala brloh nejakého voyeura. Kancelárska stolička na kolieskach a pred ňou panel s monitormi. Všetky pravidelne poblikávali, ako sa na nich menili zábery jednej a tej istej scény: opustené nástupištia metra. Pripomínalo to nudný sci-fi film.

Prievan mu prezradil, že do miestnosti vstúpil aj ochranár.
„Ktoré nástupištia sú na monitoroch?“

Muž ukázal na štvoricu monitorov. „Linky Northern, Piccadilly a Victoria.“

River po nich prebehol pohľadom. Každé dve sekundy ďalšie bliknutie.

Pod nohami cítil vzdialené dunenie.

„Čo je to?“

Ochránár naňho nechápavo civel.

„Čo je to?“

„Asi vlak.“

„Metro stále premáva?“

„Stanica je uzavretá,“ odvetil ochranár, akoby odpovedal hlupákovi. „Ale linky jazdia ďalej.“

„Všetky?“

„Áno. Len tu vlaky nezastavujú.“

Nemuseli by.

„Ktorý je ďalší?“

„Ďalší čo...?“

„Ďalší vlak, dočerta! Ktoré nástupište? Ktorá linka?“

„Victoria. Severná.“

River sa vyrútil z kontrolnej miestnosti.

Na vrchu klopeného schodiska, ktoré viedlo k hlavnej stanici, stál malý tmavovlasý muž a hovoril čosi do skrytej vysielacky. Len čo uvidel Rivera, tón jeho hlasu sa razom zmenil.

„Je tu.“

Ale River tam už nebol. Preskočil turniket a zamieril k najbližšiemu eskalátoru. Pretrhol pásku a bežal dolu po nehybných schodoch. Bral ich rovno po dvoch.

Dolu bolo strašidelne prázdno. Znovu ten zvláštny pocit sci-fi.

Vlaky sa vliekli uzavretými stanicami metra ako slimáky. River vybehol na opustený perón vo chvíli, keď jeden práve vychádzal z tunela ako obrovské lenivé zviera. Všetky oči uväznené v útrobach tej beštie sa upierali priamo naňho. River cítil tie pohľady upreté naňho, zatiaľ čo sa sústreďoval na nástupište a postavu, ktorá sa vynorila na druhom konci.

Biela košeľa, modré tričko.

River sa rozbehol.

Ktosi sa vyrútil za ním, volal naňho, ale River si ho nevšímal. Preteká s vlakom. Preteká a vyhráva – chvíľu s ním udržiava tempo a potom ho predbehol. Začul pomalý pohyb na koľajniciach, mechanické drhnutie, sprevádzané narastajúcou hrôzou vo vagónoch. Tupé údery na sklo. Vnímal pohľad strojvodcu, ktorý trpel od hrôzy, že sa mu každú chvíľu vrhne pod kolesá. Ale Riverovi bolo jedno, čo si kto myslí. Držal sa svojho. Upaľoval po nástupišti zo všetkých síl.

Niekoľko iný pred ním – modré tričko, biela košeľa – takisto robil len to, čo musel.

Riverovi už nezostával dych, aby zakričal. Len-len že vládol udržať tempo, ale podarilo sa mu...

Skoro. Skoro sa mu to podarilo.

Zozadu naňho zase niekto zavolať. Vlak opäť naberal rýchlosť.

Vnímal, ako ho predbieha kabína so strojvodcom. Päť metrov od cieľa.

Pretože *toto* bol cieľ. Od samého začiatku. A rýchlo sa zmenšujúca vzdialenosť medzi nimi mu umožnila opísať

mladíka, ktorý ho predstavoval: osemnásť? Devätnásť? Čierne vlasy. Tmavá pleť. A modré tričko pod bielou košeľou – *chod' do riti, Spider* –, ktorú si práve rozopínal, aby odhalil vestu napchatú...

Vlak bol už zarovno s cieľom.

River natiahol ruku, akoby si mohol pritiahnuť cieľovú pásku bližšie.

Kroky za ním spomalili a zastali. Ktosi zakľal.

River bol skoro pri cieľi – delilo ho od neho pol sekundy.

Bol blízko, ale to nestačilo.

Cieľ potiahol za šnúrku na veste.

A tak sa to stalo.

Prvá část

SLOUGH HOUSE

ABY BOLO JASNÉ: Slough House nie je v meste Slough ani to nie je klasický dom. Vchod doň je ukrytý v zasvinenom výklenku medzi komerčným priestormi vo štvrti Finsbury, čo by kameňom dohodil od stanice metra Barbican. Naľavo od neho stojí bývalá trafika, dnes obchod s novinami, potravinami a požičovňa DVD; napravo čínska reštaurácia Nová ríša s oknami stále zatiahnutými hrubými červenými závesmi. O sklo sa opiera rokmi vyblednuté menu, naklepané na písacom stroji, položky na ňom sa nikdy neprepisujú, len občas sa obťahujú fixkou. Ak bola kľúčom k prežitiu novinového stánku diverzifikácia, potom dlhodobou stratégiou Novej ríše bolo osekávanie výdavkov. Jedlá v menu boli označené číslami ako na stávkovom tikete. Jackson Lamb bol presvedčený, že celú ponuku Novej ríše tvorí len pražená ryža s vajcom a bravčové v sladkokyslej omáčke. Hostom sa jedlo podávalo za hrubými červenými závesmi – inak to zrejme ani nešlo –, akoby obmedzený výber predstavoval nejaké štátne tajomstvo.

Hlavný vchod do Slough Housu, ako sme už spomenuli, sa skrýva vo výklenku. Prastarý čierny náter je zafŕkaný blatom z ulice a malé okno nad dverami neprepúšťa znútra von žiadne

svetlo. Prázdna fľaša od mlieka stojí v jeho tieni už tak dlho, že obrástla lišajníkom. Nie je tu nijaký zvonček a otvor na poštu sa dávno zacelil ako detská rana: žiadne listy – nikdy nič neprišlo – ani raz nezatlačili na klapku a nepokúsili sa vojsť. Akoby vchodové dvere boli len atrapa a jediným dôvodom ich existencie bolo vytvoriť nárazníkové pásmo medzi obchodom a reštauráciou. Pokojne ste mohli sedieť na lavičke na autobusovej zastávke oproti aj niekoľko dní a nikoho by ste nevideli vojsť. Iba keby ste na tej zástavke sedeli pridlho, vzbudili by ste istú pozornosť. Mohol by si k vám prisadnúť robustný chlap so žuvačkou v ústach. Odrádzal by vás už len svojou prítomnosťou. Veľmi dlho v sebe potláča násilné chůtky a nespokojnosť, až mu úplne prestalo záležať na tom, kde sa odreaguje. Bude vás sledovať, kým mu nezmiznete z dohľadu.

V obchode s novinami sa medzitým plynulo striedajú zákazníci. Na chodníku je stále rušno, oboma smermi neprestajne prúdia chodci. Popri obrubníku sa vlečie zametací voz, rotujúce kefy posúvajú cigaretové ohorky, sklené črepiny a viečka z fliaš do jeho bachora. Dvaja muži kráčajúci opačným smerom predvádzajú malý tanček v snahe vyhnúť sa jeden druhému, ich pohyby sa pri tom manévri plynule synchronizujú, až sa im nakoniec podarí prejsť popri sebe bez toho, aby sa zrazili. Žena s telefónom na uchu si bez zastavenia skontroluje svoj zovňajšok vo výklade. Vysoko nad ulicou hučí vrtuľník, ktorý sleduje pre jednu rozhlasovú stanicu stav premávky.

A počas toho všetkého, čo sa tu odohráva každý deň, zostávajú dvere zatvorené. Nad Novou ríšou a obchodom s novinami sa dvíhajú tri poschodia okien Slough Housu. Sú zamastené a špinavé, ale priehľadné, poskytujú výhľad na ponurú októbrovú oblohu nad štvrtou Finsbury. Cestujúcej